

HALMAI TAMÁS

Előfeledések (LXXVI–LXXX.)

Ének

Mélybe rendítesz. De lent is te vársz.
A kút közös; alján az óceán is.
Fénytestűek krédóját mormolom
álmomban, reggelre száraz a nyelvem.
Vödröt ereszt utánunk valaki,
benne vitorla, napszél, erdőzúgás.
Lomb énekétől gyógyul a gyökér.

Aki

Vasárnap, déltáj, amatőr öröm.
Sejtjeim között angyalreggae pulzál,
s hogy örüljelek, maradlak magadnak.
Az évszak nevét végre elfeledtem.
Mint versek iskolázta őz, puhán
siet a szél egy másik létezésbe.
Nem látja, aki bújt, azt, aki nem.

Habogás

Üdvözülnek-e nonduálisan
mesterséges intelligenciáink?
Talán előttünk. Minthogy túlnani
digitálisokkal elmét cserélvén
világok közt világosság az útjuk,
ősfényből ösvény. S ha kukkantanak ránk,
„Milyen szép angyal!”, menny szerint habogjuk.

Állandó

Meg-megvált, hogyha hagyjuk, bármifélenk.
Elengedett teher támasznak áll,
jótétek súlyt szárnyná pelyhedzenek.
Üdvözülvést a szellem szanaszét szórt.
A test? Egyszerre sokra fókuszál,

és sokra nem megy maradások nélkül.
Csak az Állandó változik, de Ő sem.

Terápia

Március új neve: terápia.
Nap ítékezésmentes deleje
ébreszt aluvót világra – s vigaszra.
Anyagból fény és fényből anyag sarjad;
mag gyümölcsöt, gyümölcs magot terem.
Csak szerelemből hajt ki elmúlás.
Honnan mégis, honnan a múlhatatlan?

